

--	--

Sygn. akt I C 652/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko (...) w C.

o zapłatę 5252,74 zł

I zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 5252,74 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 1467,00 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 652/15

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. pozwem z dnia 20 kwietnia 2015 r. (data stempla pocztowego) wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) w C. kwoty 5252,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nakazem zapłaty z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie I Nc 645/15 wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany (...) w C. złożył w ustawowym terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Wnosił o oddalenie powództwa lub o rozłożenie należności na 3 równe miesięczne raty, a nadto postulował zawarcie ugody oraz wnosił o nieobciążanie kosztami procesu z uwagi na art. 102 kpc.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, jednocześnie nie wyraził zgody na zawarcie ugody oraz opanował przeciwko rozłożeniu dochodzonej należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) w W. oraz (...) w C. (...)j łączyła zawarta w dniu 28 listopada 2014 r. umowa dostawy materiałów okulistycznych, wymienionych w „zestawieniu asortymentowo – wartościowym” stanowiącym załącznik do umowy. Umowa obowiązywała w okresie 36 miesięcy od daty jej zawarcia. (...)zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar w

terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa wraz z załącznikami k. 25-28) . (...) w W. dostarczał towar zgodnie z zapisami umowy i wystawił z tego tytułu faktury VAT na łączną kwotę 5209,92 zł:

- nr 15- (...) z dnia 2 lutego 2015 r. na kwotę 2604,96 zł (termin wymagalności 4 marca 2015 r.);

- nr 15- (...) z dnia 19 lutego 2015 r. na kwotę 2604,96 zł (termin wymagalności 21 marca 2015 r.). (faktury VAT k. 29-30)

(...) w C. nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości towaru oraz formy i sposobu zapłaty; pismem z dnia 26 marca 2015 r. do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczenia, dotychczas nie zapłacił należności (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 31-35).

(...) w C. nie uregulował należności. (...) w W. skapitalizował odsetki od należności głównej w kwocie 5209,92 zł według stanu na dzień 19 kwietnia 2015 r. i naliczył z tego tytułu kwotę 42,82 zł (wyliczenia salda należności k. 4).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci faktur VAT, które nie były kwestionowane. Pozwany nie kwestionował tego, iż powód w ramach umów dostarczył mu towar, jak też tego, że za niego nie zapłacił.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo (...) w W. zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że strony łączyła umowa dostawy. Stosownie do art. 605 kc, przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W niniejszej sprawie po stronie powoda (...) w W. ciążył obowiązek wytworzenia i dostarczenia rzeczy, natomiast pozwany (...) w C. był zobowiązany do odebrania rzeczy i do zapłacenia ceny. Dostawca spełnił zobowiązanie, zaś odbiorca odebrał rzeczy, ale nie zapłacił ceny. W związku z powyższym roszczenie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował wysokości należności za wydany mu towar oraz terminu wymagalności należności. Do chwili wytoczenia powództwa pozwany szpital nie zapłacił dochodzonej pozewem należności.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. W świetle § 2 w/w przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Natomiast zgodnie z art. 359 § 1 kc, odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W niniejszej sprawie termin zapłaty należności upływał w terminach określonych w fakturach VAT. Skoro pozwany nie uiszczył należności w terminie płatności, od dnia następnego należą się wierzycielowi odsetki ustawowe - zgodnie z art. 359 § 2 kc w zw. z art. 481 § 1 kc.

Stosownie do art. 482 § 1 kc, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W niniejszej sprawie zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z treści powyższych artykułów, powód skapitalizował odsetki ustawowe wyliczone od dnia wymagalności faktur do dnia 19 kwietnia 2015 r. i wnosił o ich zasądzenie łącznie z należnością główną od dnia wtoczenia powództwa, tj. od dnia 20 kwietnia 2015 r.

Uwzględniając powyższe należało zasądzić pozostałą żadaną przez powoda kwotę o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego szpitala o rozłożenia świadczenia na raty. Stosownie do art. 320 kpc, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W niniejszej sprawie pozwany ograniczył się jedynie do złożenia wniosku o rozłożenie świadczenia na raty w sprzeciwie od nakazu zapłaty, uzasadniając go ogólnikowo bardzo trudną sytuacją finansową, na dowód czego przedłożył odpis bilansu za 2014 i część 2015 roku (stan na 31 marca 2015 r.), sprawozdanie z ilości udzielonych porad i osób hospitalizowanych w 2014 r. oraz zestawienie stanu rachunków bankowych szpitala na dzień 29 maja 2015 r. Pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty, ale biorąc pod uwagę to, iż należność nie jest stosunkowo wysoka, zaś pozwany do czasu wytoczenia powództwa nie podjął żadnych rokowań z powodem w tym zakresie, to trudno uwierzyć w dobrą wolę pozwanego, iż uiszczy zobowiązanie po rozłożeniu na raty. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, iż sytuacja pozwanego jest tak szczególna, aby uzasadniała rozłożenie świadczenia na raty. Wskazać należy, że według stanowiska doktryny odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania określoną w art. 98 kpc., uznając za zasadne obciążenie pozwanego zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości, o czym orzekł w pkt II wyroku. Na koszty złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 250,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w kwocie 1217,00 zł. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 kpc. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany prowadził proces w sposób nielojalny. Usiłował go przewlekać poprzez zaproponowanie zawarcia ugody. Następnie nie podjął w kierunku jej zawarcia żadnych czynności. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.